

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 122.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ.

(1 5 7 2)

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε φυλλάδ. ΡΚΑ').

—ο—

Ε'. ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΧΡΕΟΣ.

Παρά τὴν πύλιν Βουσσῦ, τὴν χωρίζουσιν τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἀπὸ τοῦ προαστείου τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ Πρέ, καὶ ἥτις ἦτο κατέναντι τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Κοντρεσκάμπ, ὑφῆυτο παλαιὰ οἰκία, οἶκημα Βουσσῦ καλουμένη, διότι ὁ Σίμων Βουσσῦ, σύμβουλος τοῦ Βασιλέως κατὰ τὸν 14' αἰῶνα κατώκησεν ἐν αὐτῇ, οἱ δὲ κληρονόμοι αὐτοῦ ἐπώλησαν τὴν οἰκίαν αὐτὴν εἰς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν τοῦ Ζενουίλλὰκ, ἥτις καὶ μετωνόμασεν αὐτήν. Καὶ κατὰ

τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐκάστη εὐγενὴς οἰκογένεια κατεῖχεν ἐν Παρισίοις οἰκίαν, ἣν οὐδέποτε σχεδὸν κατώκει, ἀλλ' ἤρκειτο μόνον νὰ ἐγγράσῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ ὄνομα καὶ τὰ παράσημά της. Ἄλλως δὲ ἐχρησίμευε καὶ ὡς τόπος διαμονῆς εὐκαιρὸς πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων των, μεταδαινόντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ μὴ ὑποχρεουμένων οὕτω νὰ καταβῶσιν, ὡς κοινοὶ καὶ ἄπλοὶ περιηγηταί, εἰς ξενοδοχεῖον ἐκ τῶν προστυχότων. Ὁ ἄρχων λοιπὸν Ζενουίλλὰκ προσήνεγκε τὰς κλείδας τῆς ἐν Παρισίοις οἰκίας του εἰς τὴν Βαρώννην Κουρσῶν, ἐκ Βρεττάνης ἐρχομένην πρὸς νύμφευσιν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς εἰς τὸν Βαρῶνον Δε-Παρδαίλλαν.

Εἰς μίαν μεγάλην αἶθουσαν τοῦ πρώτου πατώματος ἡ Κυρία Κουρσῶν, καθημένη ἀκίνητος καὶ ὀρθία ἐπὶ ὑψηλῆς ἐκ ξύλου καστανέας ἑδρας, ἤκουε τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπισήμου φωνῆς ἱερέως διαμαρτυρομένου, τοῦ Σίμωνος Λαθάρς, ἀναγινώσκοντος αὐτῇ τὴν Βίβλον. Ἀμφότεροι τύσον ἀσχημένους καὶ ἀπερρόφημένους ὑπῆρχον, ὁ μὲν ἀναγινώσκων, ἡ δὲ ἀκούουσα, ὥστε ἐξελάμβανέ τις αὐτοὺς ὡσεὶ ἀγάλματα, εἰ μὴ ἔπλεπε τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως κινουμένην, ὅσάκις ἐστρεφε σελίδα. Τὸ φῶς δὲ δύο μεγίστων κιτρίνων

κηρίων, ἐστημένων ἐπὶ λυχνίων ὀλαργύρων, ἀσθενῶς ἐρώτιζε τὴν νυκτερινὴν αὐτὴν σκηνήν, εἰς ἣν προσέθετον παράδοξον ὅπως ἀντανάκλασιν οἱ ἐκ δέρματος καὶ κεχρυσωμένου μαλλίου τάπητες καὶ οἱ κεχρωματισμένοι ὕελοι τῶν μακρῶν παραθύρων. Σιωπὴ δὲ καὶ σκύθας ἐβατίλεον ἔξω, δὲν ἠκούετο δὲ εἰμὴ ἐκ διαλειμμάτων τὸ βῆμα τοῦ νυκταφύλακος, περιπατοῦντος κατὰ μῆκος τοῦ ἀνωγαίου τῶν πυργῶν τῆς πύλης Βουσσὺ ἐκ διαλειμμάτων ἐπίσης λάμψις πλανώμενη διήρχετο τὰ ὕελινα παράθυρα καὶ, ἐχρωματίζετο αὐτοῖσι πρὶν ἢ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐστρωμένου ἐδάφους ἢ ἀναστῇ εἰς τὰ γεγλυμμένα φατνώματα τῆς ὀροφῆς· αὕτη ἡ λάμψις ἐμαρτύρει, ὅτι περὶ τις ἢ ἱππεὺς διήλασε προηγουμένου δαδούχου.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἱερεὺς ἀνεγίνωσκε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήφ πωληθέντος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. « Καὶ ἐλάβοντο τοῦ ἱματίου τοῦ Ἰωσήφ καὶ φονεύσαντες μίαν τῶν ἐρίφων αὐτῶν ἡμάτωσαν τὸν μανδύαν αὐτοῦ. Ἵστερον δὲ ἔφερον εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν τὸ αἱματωμένον ἱμάτιον, λέγοντες αὐτῷ. « εὗρεμεν ἡμεῖς τὸ ἱμάτιον τοῦτο· εἶπε ἡδὴ ἡμῖν « σὺ ἐάν τοῦ υἱοῦ σου ὑπάρχει ἡ οὐ. » Καὶ ὁ πατήρ ἐγνώρισεν αὐτὸ καὶ εἶπε: « Τοῦτο τοῦ υἱοῦ « μου ἐστὶ τὸ ἱμάτιον· ζῶν ἄγριον κατέφαγεν αὐτόν· « βεβαίως ὁ Ἰωσήφ ἀπέθανε. » Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἰακώβ διερέθη· αὐτὸ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐξώσθη σάκκον καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπένθησεν ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

— Ἀ! Πάτερ Σίμων! ὑπετονθόρισεν ἡ Κυρία Κουρσῶν μὲ ἦχον θρηνώδη. Ὁ υἱὸς μου ἀπέθανε, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἀγαπητὴ μου θυγάτηρ Ἄννα!

— Πόθεν σοὶ ἔρχεται, Κυρία, αὕτη ἡ κακὴ ιδέα; ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς μὲ ὕφος ἐπιπληκτικόν. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εἶναι πάντοτε παρὼν εἰς προστασίαν τῶν υἱῶν αὐτοῦ;

— Μετ' ὀλίγον γίνεται ἡμέρα καὶ ὁμοῦς ἡ Ἄννα δὲν ἐπανήλθεν! Ἰδοὺ τέσσαρες ὥραι παρήλθον ἀφ' οὗτου ἔριππος ἀνεχώρησε, συνωδευμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος ἡμῶν Δανιὴλ.

— Τὸ σφάλμα κεῖται εἰς ὑμᾶς, διότι τὴν ἀφήσατε νὰ ἀναχωρήσῃ. Καὶ εἶναι φρόνιμον καὶ πρέπον, ὥστε παρθένος εὐγενῆς, τοιαύτης ἡλικίας καὶ τοιαύτης ὁραιότητος, νὰ περιπλανᾶται ἐν πληρεστάτῃ νυκτὶ εἰς τὰς ὁδοὺς; Ἠμαρτήσατε, Κυρία, ἐξ ἀνοησίας καὶ ἡδὴ φέρετε τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας, ἧτις ἐστὶν ἡ ἀγωνία.

— Ἀ! διδάσκαλε Σίμων! οὐχ ἡ-τον ἐκείνης καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶν ἐπὶ τὴν τύχην τοῦ υἱοῦ μου! Κλίσιν ἔχει μεγίστην οὗτος πρὸς τὰ πάθη καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου τούτου.

— Χιλιάκις μεθ' ὑμῶν ἐσυγχίσθην περὶ τούτου· ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς διαβολικὰς παγίδας τῶν αἰσθησεων· χαίρων παραδίδεται εἰς τὰς διασκεδάσεις, εἰς τὴν κραυγὴν, εἰς τὸ παίγνιον, ὡς καττολίκος. Τῷ ὁμιλήσα καὶ τὸν ἐσυμβούλευσα περὶ τούτων ὅλων· ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀδιόρθωτος. Χθὲς ἔτι τῷ συνεβούλευον ν' ἀποφεύγῃ τὴν πρὸς τοὺς καττολίκους κοινωνίαν, οἵτινες ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν παρασύρῳ εἰς τὸ κακόν· οὕτω

πλησιάζει ὑπερυέτρως κάποιον Καπετάνον Λῶς, ὅστις τὸν ἐρεθίζει νὰ πίνῃ καὶ νὰ παίζῃ. . . .

— Ὁ Θεὸς ἂς μοῦ τὸ στείλῃ, τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀγαπητόν μοι τέκνον! ὑπετονθόρισεν ἡ Δέσποινα Κουρσῶν, συνδέσασα τὰς χεῖρας καὶ ὑψύσασα αὐτὰς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εἴθε ὁ Κύριος ἀποδώσῃ σοὶ αὐτὸν σῶον καὶ ἀσπίδον, διότι ταῦτόν ἐστὶ τὸ καταστρέφασθαι τὴν ζωὴν καὶ τὸ κηλιδῶσαι αὐτὴν διὰ τῶν κηλίδων τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἐλαττωμάτων. Οἱ καπιστάναι δύνανται νὰ ἐλευθερωθῶνται τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος καὶ τῆς τιμωρίας αὐτοῦ διὰ συγχωρήσεων. Ἀλλὰ τὰ ἁμαρτήματα μόνον δι' ἐπανορθώσεως ἐξαλείφονται· μετὰ τὸ σκάνδαλον ἀπαιτοῦνται τὰ ἀγαθὰ παραδείγματα. . . .

— Ποῦ πιστεύεις, ὅτι δύναται νὰ ᾔῃαι ὁ υἱὸς μου; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Κουρσῶν, ἧτις δὲν παρήτησε τὴν ιδέαν της, ἐν τῷ μέτῳ τῶν εὐσεβῶν σκέψεων τοῦ λειτουργοῦ διαπερῶσα.

— Ὁφείλομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν κηρυσσομένην ὑπὲρ τῶν μελῶν τῆς θρησκείας ἡμῶν· ἐξηκολούησεν ὁ λειτουργός· τύφλωσιν ὁμοῦ καὶ ἀγνωμοσύνην καὶ ἀχαριστίαν δεικνύομεν πιστεύοντες, ὅτι ὁ Θεὸς παρέχει ἡμῖν εἰρήνην, ὅπως συμποσιάζομεν, ὅπως παίζομεν τοὺς κύβους καὶ τὰ χαρτὰ, νὰ θεωρῶμεν δὲ ἑαυτοὺς συγκεχωρημένους καὶ νὰ βαδίζομεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Παππισμοῦ. Τοῦ εὐεργετήματος τῆς εἰρήνης ὀφείλομεν καλλίονα νὰ κάμνωμεν χρῆσιν· πρέπει νὰ δεώμεθα, νὰ πράττωμεν ἀγαθὰς πράξεις, νὰ μελετῶμεν τὴν ἀγίαν Γραφήν, νὰ παρενσικώμεθα εἰς τὰς διδασχάς. . .

— Ἰδε! Ἰδε! ἐφώνησεν ἡ Κυρία Κουρσῶν, ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ Λουδρον, ὅπερ μακρόθεν διέκρινον ὡς ὄγκον μελανὸν ὑπερκαίμενον εἰς τὰς ὀροφὰς τῶν ἄλλων οἰκῶν. Τί σημαίνει ἡ κωδικροσύνη αὕτη; δὲν εἶναι ἡ πρωϊνὴ εἶναι σάλπισμα!

— Σάλπισμα; ὑπέλαβεν ὁ διδάσκαλος χωρὶς νὰ κινηθῇ ἢ ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του. Τόσοι κώδωνες ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πόλει αὐτῇ ὥστε, δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ τί σημαίνασιν, ἐκάπτοτε κρούοντες. Οἱ Παπισταὶ δὲν ἀρκοῦνται μόνον νὰ κρούωσι διὰ τὴν λειτουργίαν, ἀλλὰ κρούοι τὴν ἐσπέραν, τὴν πρωϊάν, διὰ τὸ βάπτισμα, διὰ τοὺς γάμους, διὰ τοὺς θανάτους. . . .

— Διὰ τοὺς θανάτους! Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐστὶν ἡμέρα τῶν τελευτώνων! ὑπέλαβεν ἡ Κυρία Κουρσῶν, κυριευομένη ὑπὸ τῶν προαισθησεων της. Ἀκούσατε τὰς φωνὰς αὐτὰς, τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ὑπὲρ πάντα ὅλα τὴν σάλπιγγα!

— Γενηθεῖτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ! ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ λειτουργός· εὐαρεστεῖται ἡ Κυρία νὰ τελειώσωμεν τὴν ἀνάγνωσίν μας;

— Ὁ υἱὸς μου! Ἡ θυγάτηρ μου! ἐκραύγαζεν ἀπηλπισμένη ἡ πτωχὴ μήτηρ, ἧτις ὤρμησε πρὸς τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον καὶ ἐστήλωσε τὰ δακρύδρεκτα ὄμματα της πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι, μεγάλε Θεέ! Ἡ σάλπιξ, ἡ σάλπιξ πάντοτε. . . .

Μάχονται, φονεύονται, αποθνήσκουσι! . . . Καί ὁ εἷς καὶ ἡ ἄλλη λείπουσιν! Ἐάν ἐδυνάμην νὰ τοὺς ἐπανίδω τοῦλάχιστον!

— Ὁ Κύριος γινώσκει, Κυρία· δεήθητι παρ' αὐτῷ ἵνα ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς κόλπους σου σώους καὶ ὕμνους!

Ἡ Κυρία Κουρσῶν, καταβεβλημένη ἀπὸ λύπης, ὑπῆκουσεν εἰς τὴν συμβουλὴν αὐτὴν, ἥτις τῇ ἐδίδε εὐκαιρίαν νὰ συγκεντρώσῃ πᾶσαν τὴν διάνοιαν αὐτῆς εἰς τὰ τέκνα τῆς· τὰ γόνυτά τῆς μόνον τῶν σχεδὸν ἐκλιναν καὶ ἔπεσεν εἰς κατάνυξιν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστημένους ἔχουσα πρὸς τὸ μεμακρυσμένον μέρος. ὅθεν ὑψοῦτο ἡ βοή, ἥτις ἐφαίνετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αὐξάνουσα καὶ ἐκτεινομένη. Αἱ δὲ χεῖρές τῆς μᾶλλον σενεπασμέναι πρὸς ἀλλήλας ἦσαν ἢ ἠνωμέναι πρὸς δέησιν· δὲν ἐδέετο, δὲν ἤκουε μόνον τὸν διδάσκαλον Σίμωνα, γεγωνυῖα τῇ φωνῇ προσευχόμενον παρ' αὐτῇ, ἀλλὰ προσέφερε τῷ Θεῷ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζωὴν εἰς ἀντάλλαγμα τῇ, ζωῇ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, οὓς ἡ μητρικὴ φαντασία παρίστανεν αὐτῇ ἐκτεθειμένους εἰς δεινοτάτους κινδύνους. Οὕτω ἔμεινεν αὕτη καταβεβλημένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας, ἥτις κατέτρωγεν αὐτὴν, ἀκούουσα, θεωροῦσα καὶ πάντοτε περιμένουσα.

Ἀληθῶς συγκινητικὸν παρίστανε θέαμα ἡ γηραιὰ γυνή, γονατισμένη ἢ μᾶλλον ἐρ' ἐαυτῆς κατακαθμένη, ὁμοιάζουσα κατάδικον πρὸ τοῦ κορμοῦ, ἐνῶ παρ' αὐτῇ ὁ διαμαρτυρόμενος λειτουργὸς, γέρων αὐχμηρὸς, ἰσχνὸς καὶ πελιδνὸς τὸ πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς ἔχων καὶ θερμοὺς, τὸ κρανίον φαλακρὸν καὶ λευκόν, τὰς χεῖρας ξηρὰς καὶ κιτρίνους, ἐνισχύετο διὰ τῆς δεήσεως καὶ ἐζωογονεῖτο ἐν τῷ μαρτυρίῳ. Ἡ Κυρία Κουρσῶν ἐξέβαλε τὸν ἐξ ἐριούχου μελανοῦ πῖλον τῆς, ὅπως εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς κάλλιον ἐρχονται οἱ ἥχοι, καὶ ἡ λευκὴ κόμης τῆς, κατὰ τὸ ἔδῃ σχηματίζουσα βοστρίχους ἐπὶ τῶν κροτάφων, ἦτο παραλελυμένη καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν δακρυβρέκτων παρεῖδων τῆς. Ἡ θεωρία τῆς ἀπελπισίας αὐτῆς ὑπῆρχεν ἔτι μᾶλλον καταπλήττουσα, ἔνεκα τοῦ ἐκ λινοῦ ὑφάσματος μαύρου ἐνδύματος αὐτῆς, ὁμοιάζοντος ἐνδυμα καλογραίας, ἐνδυμα ὅπερ Αἰκατερίνη ἢ τῶν Μεδίκων ἐπέβαλεν εἰς τὰς χήρας ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἡρόικου τοῦ Β'. Ἀλλὰ τὸ μακρὸν καὶ εὐρὺ τοῦτο ἐνδυμα, ὁ μέγρι γῆς συρόμενος μανδύας δὲν ἦταν ἱκανὰ διὰ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ χρώματος αὐτῶν, ὅπως μεταλλάξῃ τὴν ἐκφρασιν τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς ἀγαθότητος, ἥτις ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς φυσιογνωμίας τῆς ὑπῆρχε κεχαραγμένη. Χήρα οὖσα ὑπῆρχε μᾶλλον μήτηρ.

Πάσαντα ἐγείρεται, ὁρμᾷ εἰς τὸν ἐξώστην, κλίνει, ὅπως διακρίνῃ εἰς τὴν σκιάν τῶν ὁδῶν ἀντικείμενον, ὅπερ δὲν βλέπει μὲν εἰσέτι, προηθάνετο ὁμως. ἔμελλε νὰ ἴδῃ. Ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀκτινοβολαί τότε, τὸ στόμα τῆς κινεῖται ἡμιάνοικτον, ἡ ἀντηπνοὴ τῆς κόπτεται, ἡ καρδιά τῆς βιαίως πάλλει, διότι ἀνεγνώρισε ἵππον καλπάζοντα ἐπὶ τῆς λεβοστρότου, καὶ οἱ βηματισμοὶ ταχύτεροι καὶ βιαϊότεροι γίνονται τοῦ ἵππου πλησιάζοντος πρὸς τὴν Πύλην Βουσσῶ.

Ἐν τούτοις ἀνεξήγητος σύγχυσις διακέχυται ἐπὶ πάσης τῆς πόλεως· πανταχοῦ ἐρ' ὄλων τῶν κωδωνοστασιῶν οἱ κώδωνες κρούουσι καὶ συνοδεύουσι συνάμα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ τοῦ ἀπὸ Ὠξερῶα τοὺς σκλπισμοὺς καὶ τὸν κώδωνα τοῦ ὁρολογίου τῶν Ἀνακτόρων· οἱ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦσιν εἰς πᾶσαν ὁδὸν καὶ ἀπὸ πάσης οἰκίας, φωναὶ ἱκετήριαι ἀναμίγνυνται κλαυθμοῖς θανασίμοις, ἡ δὲ ἐπικήδιος λάμψις τῶν λαδῶν πορεύεται ἐνθὲν κακεῖθεν, ὥστε ἡ πυρκαϊὰ διαδέχεται τὴν σφαγὴν. Ἡδὴ ἡ ἡμέρα ἀρχίζει χρωματίζουσα καὶ ὁ Οὐρανὸς πορφυροῦται πρὸς ἀνατολὰς. Ἀλλ' ἡ Δέσποινα Κουρσῶν τοὺς καλπασμοὺς τοῦ ἵππου ἤκουε, ὅνπερ ἠκολούθησεν ἐπίμονως δι' ὅλου τοῦ θορύβου· μετ' ὀλίγον νομίζει, ὅτι βλέπει, καὶ τῶν ὄντι βλέπει τὸν ἵππον αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου· φωνεῖ δὲ τὸν Ὑῖος, φωνεῖ δὲ τὴν Ἀνναν. Φωναὶ δύο τῇ ἀπερίληπται ἀνὰ ἐκάστην τῶν δύο προκλήσεων τῆς, αἱ ἐκναλαμβάνει δι' ἡττονος μὲν δυνάμειος, ἀλλὰ διὰ πλειοτέρας συγκινήσεως, ὅπως βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν γίνεται θῦμα πλάνης τῆς καρδίας αὐτῆς.

— Αὐτὸς εἶναι! αὐτὴ εἶναι! αὐτοὶ εἶναι! ἀναφωνεῖ μὲ χαρὰν ἄφατον. Ὁ Θεέ μου! ὦ Θεέ μου! ἐύλογητὸν τὸ ὄνομά σου!

Ὅρμᾷ λοιπὸν, καταβαίνει τὴν κλίμακα δρομαία, φθάνει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραν, ὡθεῖ τοὺς βαρεῖς μοχλοὺς αὐτῆς, στρεφει δὲ τὴν κολοσσαίαν κλεῖδα αὐτῆς δι' ὅσης εὐκολίας ἐκίνει ἴσως αὐτὴν χεὶρ ἰσχυρά. διότι ὁ μητρικὸς ἔρως τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐδιπλασίασε· ἀλλ' ἅμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εὐρεθεῖσα χωρίζεται ἀκόμη τῶν τέκνων αὐτῆς διὰ κωλύματος ἀπροβλέπτου, καθ' οὗ αἱ δυνάμεις αὐτῆς οὐδὲν δύνανται. Ἡ πύλη Βουσσῶ, ἥτις κλείει περὶ λύχνων ἄφας, δὲν ἀνοίγεται εἰμὴ περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, αἱ δὲ κλεῖδες αἱ πρὸς τὴν πόλιν εὐρίσκονται κατατεθειμέναι παρὰ τῷ Τμηματάρχῃ, αἱ δὲ κλεῖδες αἱ πρὸς τὸ προάστειον παρὰ τῷ ἡγουμένῳ τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ τῶν Πραι. Αἱ κλεῖδες αὗται διετέθησαν οὕτως, ὅπως ἐμποδίσωσι νέον ἄλλον Περινὲ Λεκτέρκ τοῦ νὰ παρὰδῶσῃ τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως εἰς τὸν ἐχθρὸν, καὶ αἱ πύλαι, ἀνοικοδομηθεῖσαι ὑπὸ Φραγκίσκου Α', εἰσὶν ἀρκούντως βαρεῖαι καὶ ὀλοσίδηροι, ὅπως κατὰ μόνον τοῦ πυροβολικοῦ νὰ μὴν ἀντέχωσι. Πῶς ἡ Δέσποινα Κουρσῶν νὰ φθάσῃ τὰ τέκνα αὐτῆς; πῶς δὲ αὐτὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ οἶκημα Ξενουῖλλακ, ὅπερ τοῦλάχιστον ἐδύνατο νὰ τὰ ἀσφαλίσῃ; Ἡ Κουρσῶν κτυπᾷ διὰ τῶν δύο χειρῶν αὐτῆς τὴν ὀλομέταλλον θύραν· κραυγάζει, παρακαλεῖ, ζητεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὑπόσχεται ἀμοιβὴν μεγάλην εἰς τὸν βοηθῶντα αὐτὴν· ἀλλ' ὁ θυρωρὸς ἀπῆλθε ἅμα ἀκούσας τὴν σάλπιγγα καὶ τοὺς τουφεκισμοὺς, οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ οἰκιῶν μένουσι κεκλεισμένοι εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀντήτοχοι καὶ τρέμοντες· τὸ προάστειον ὁμως καὶ τὰ γείτονα αὐτῷ τμήματα εἰσὶ εἰσέτι ἥσυχοι καὶ οἶονεῖ ἀμέτοχα τῶν ἐν Παρισίῳ συμβαινόντων. Τότε ὁ Ὑῖος Κουρσῶν καὶ ἡ ἀδελφὴ του παρουσιάσθησαν πρὸ τῆς πύλης Βουσσῶ καὶ χωρὶς νὰ καταβῶσι τοῦ ἐπιπτείου, τοῦ

φέροντος ἀμφοτέρους, ἀναγγέλλουσι τὴν ἀφίξιν του διὰ κραυγῆς χαρᾶς.

— Σεῖς εἴσθε, Ἄννα, Ὑβες; Σεῖς εἴσθε, φίλτατα τέκνα μου! ἐφώνει ἡ δέσποινα Κουρσῶν, ἥτις προσεπάθει διὰ τῶν ἀσθενῶν χειρῶν της νὰ κλονίσῃ τὴν θύραν αὐτὴν, δι' ἧς μόλις διήρχετο ἡ φωνὴ αὐτῆς. Τίποτε δὲν σᾶς συνέζη; καὶ οἱ δύο εἴσθε σῶοι καὶ ὑγιεῖς;

— Μὴ φωνάζης, μὴ θορυβῆς, μήτηρ μου! ἀπεκρίθη ἡ Ὑβες Κουρσῶν. Φρόντισε μόνον νὰ ἀνοιχθῇ ἡ πύλη.

— Αἱ κλειδὲς εἰσὶν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸν τμηματάρχην τῆς συνοικίας τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, παρετήρησε λυπηρῶς ὁ γέρον Δανιήλ. Ἐπρεπε, ὅπως ἤθελον ἐγὼ, νὰ ἐξέλθωμεν τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Μιχαήλ, ἥτις εἶναι νυχθημερόν ἀνοικτὴ, καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ προάστειον διὰ τῆς μοναστηριακῆς.

— Ναί! καλὸν, ἐὰν ἡ ὁδὸς Λαχάρ δὲν ἦτον ἤδη εἰς ἀνησυχίαν! ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, ὅστις καθ' ἑαυτὸν ἐσκέπτετο τί νὰ ἀποφασίσῃ.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ δέσποινα Κουρσῶν. Μὴ λεηλατῶσι τὴν πόλιν; Τίνες εἰσὶν οἱ ἐχθροί; Διὰ τίνα λόγον ὁ μέγας οὗτος θόρυβος;

— Δὲν εὐρίσκαται μέσον, ὅπως ἀνοιξώμεν τὴν θύραν αὐτὴν; διέκοψεν ὁ Ὑβες Κουρσῶν. Ἐὰν τοῦτο εἶναι δυνατόν μὴ ἀργήτε, μὴ βραδύνετε· ἄλλως ἐπίστρεψον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξύπνισον τοὺς ἀνθρώπους μας, φράξετε ἰσχυρῶς τὰ παράθυρα καὶ παρασκευασθῆτε εἰς ἀμυναν, ἕως οὗ φθάσω δι' ἄλλης ὁδοῦ!

— Δέσποινα, μήτηρ μου, εἶπεν ἡ Ἄννα διὰ φωνῆς τρεμούσης. Ὁ Παρδαιλλᾶν ἦναι παρ' ὑμῖν, ὅπως σᾶς ὑπερασπίσῃ;

— Ὁ Κύριος Παρδαιλλᾶν! ἀπεκρίθη ἡ γραῖα Κουρσῶν· δὲν τὸν εἶδον οὐδὲ τὸν περιέμενον πρὸ τῆς ὥρισμένης ὥρας διὰ τὸν γάμον σας.

— Ἀ! μὲ ἠπάτησας, Ὑβες, βεβαιῶν με, ὅτι θέλω εὑρεῖ ἐδῶ τὸν Παρδαιλλᾶν! ἐφώνησεν ἡ κόρη Κουρσῶν μετὰ πικρίας. Κάλλιον ἔπραττον ἐὰν ἠκούθουν τὴν ἐμπνευσιν μου καὶ διευθυνόμην ὅπου ἡ καρδιά μου μοι ἔλεγε, ὅταν σὲ συνήντησα στρέφοντα τὴν Βαστίλλην.

— Καὶ νὰ ἔχωμεν καλὸν ῥῶτῆμα, μικρά μου, ποῦ ἐσκόπευες νὰ ὑπάγῃς; ὑπέλαβεν ὁ Ὑβες. Καὶ πῶς ἐδύνασο νὰ διέλθῃς τὰς γεφύρας, φρουραυμένας, πῶς ἐδύνασο χωρὶς νὰ κακοπάλῃς νὰ περιπλεχθῇς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ἀχάριστη, ὅστις μέχρις ἐδῶ σὲ ὠδήγησα διὰ τόσων κινδύνων;

— Σὲ εὐχαρίστουν βεβαίως, Ὑβες, διὰ τὴν συνδρομὴν σου αὐτὴν, ἐὰν ὁ Παρδαιλλᾶν ἦτον ἐδῶ, ἐὰν ἐγγίνωσκον, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εἶναι ἀφαλῆς!

— Ἴσως εἶναι εἰς θέσιν ἀσφαλεστέραν ἡμῶν, Ἄννα, ἀφοῦ κατοικεῖ ἐν τῷ Λούδρῳ, ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας!

— Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας ἄς μᾶς βοηθήσῃ! ἐφώνησεν ὁ ἱπποκόμος. Ἴδου ἱππεῖς στρέφοντες διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου!

— Ἐσώθημεν! ἐφώνησεν ἡ δέσποινα Κουρσῶν. Ἴδου ἄνθρωποι μετὰ δαδῶν ἐξερχόμενοι τῆς Μονῆς!

— Μήτηρ μου, εἰσελθε εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπεν ὁ νεανίας μὲ ὕφος ἐπιτακτικόν, ὅπερ ἐδικαίου ἡ περιστάσις. Σοὶ ὑπόσχομαι, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, σὲ ἐπαναδύεσθαι ἐκ τοῦ πλησίον. Σὺ δὲ, ἀδελφὴ μου, μὴ προσφέρῃς οὐδὲ λέξιν καὶ ἀφησὼν με νὰ πράξω ὅ,τι συμφέρει διὰ τὴν σωτηρίαν μας!

— Ὡ υἱέ μου! ἔρχονται! πτωχὴ μου κόρη! ὑπετονθόριζεν ἡ δέσποινα Κουρσῶν, κρεμαμένη ἐπὶ τῆς θύρας, ἣν ἐνόμιζεν, ὅτι θέλει κινήσει.

— Εἰς τὴν ζωὴν σου, μήτηρ μου, ἐὰν δὲν ἐπανεέλθῃς ταχέως μᾶς χάνεις ὅλους! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Ὑβες Κουρσῶν· καὶ σὺ, ἀδελφὴ μου, μὴ κίνει πρὸς Θεοῦ τὰ χεῖλη!

Ὁ Κουρσῶν περιέμενε νὰ προσεγγίσωσι οἱ ἱππεῖς χωρὶς αὐτὸς νὰ καταβῇ τοῦ ἵππου του, ἔσυρε δὲ τὸ ξίφος του καὶ διὰ τοῦ σώματός του ἐσκέπαζε τὴν ἀδελφὴν του, καθημένην ὀπισθεν αὐτοῦ· ὁ γέρον Δανιήλ ἠτοιμάσθη ἐπίσης ὅπως μεταχειριθῇ τὰ ὅπλα του· ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ σκεφθῶσι περὶ ἀμύνης, μωρὰς οὔσης κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἦν τὸ ἱππικόν, ὅπερ ὁ Λούξ τῆς Γουίτζης ἔπεμπε κατὰ τῶν ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τῶν Πραϊ ἐνοικούντων Οὐγκενώτων, ἡ δὲ μοναστηριακὴ φρουρὰ ἤρχετο ἵνα ἐνωθῇ μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σφαγῆς. Οὗτοι δὲ ἔφερον μετ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Τμηματάρχην, ὅστις ἐμελλε νὰ τοῖς ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἐκεῖνοι δὲ συνωδεύοντο ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς.

— Τίς εἶ! ἐφώνησαν, βλέποντες ἄνδρα ἔριππον, ὥσεί φυλλάσσοντα τὴν πύλην Βουσσῦ. Οὐγκενώτος ἢ καττόλικος;

— Καττόλικος! ἀπεκρίθη ὁ Ὑβες Κουρσῶν πρὸς τὸν Μωζιρὼν, ὅστις προέβη ὁ πρῶτος, ὅπως γνωρίσῃ πρὸς ποῖον ὁμιλεῖ.

— Τῶντι φέρεις τὰν λευκὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ πῆλου καὶ τὸ μανδύλιον εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα· εἶπεν ὁ Μωζιρὼν, παρατηρῶν τὸν νέον Οὐγκενώτον, μετ' οὗ ἐδείπνησε καὶ ἔπαιξε τὴν αὐτὴν νύκτα παρὰ τῷ λαπιτάνῳ Δε-Λόος. Νομίζω ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἔγινες καττόλικος;

— Ἀφ' οὗτου σᾶς εἶδον εἰς τὸ παιγνίδιον, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας δι' εὐτυχοῦς παρουσίας πνεύματος, ἀφ' οὗτου μάλιστα μοι ἐκερδίσατε εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδας δουκάτα, ἅτινα σᾶς χρεωστῶ εἰσέτι.

— Εἰκοσιπέντε χιλιάδας δουκάτα; ὑπέλαβεν ὁ Μωζιρὼν, ὅστις ἐνόησεν ἤδη, ὅτι τῷ προσέφερον αὐτὰ ὡς λύτρα καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τὰ ἀποδεχθῇ. Τῶντι! ἐνθυμοῦμαι τὸ χρέος σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, ὅτι δὲν τὸ ἐλησμόνησας. Μολοντοῦτο νομίζω, ὅτι ἦσαν πεντήκοντα χιλιάδας!

— Καλλίτερον ἀναμφιδόλως ἐμοῦ ἔχετε μνημονικόν· τῶντι ἐσφαλα. Σᾶς χρεωστῶ λοιπὸν πεντήκοντα χιλιάδας χρυσῶν δουκάτων.

— Εἰς τὸν Θεόν μου εἶσαι ἄξιος παίκτης! ἀλλὰ σᾶς παρκκαλῶ, πότε σκοπεύετε νὰ μοι πληρώσητε τὸ χρέος σας;

— Ἐκὶ λόγῳ τιμῆς σὲ βεβαιῶ, ὅτι θέλω πληρώσει τὸ χρέος μου ἅμα σὰς ἀποχαιρετήσω καὶ δυνηθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βρετάννην μετὰ τῆς μητρὸς μου, τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τῶν ὑπηρετῶν μας.

— Ποῦ κατοικεῖς; εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Μωζιρὼν, πλησιάζας τὸν Ὑδρὸς Κουρσῶν καὶ τείνας αὐτῷ τὴν χεῖρα. Θέλω σὲ συντροφεύσει μέχρι τῆς κατοικίας σου, θέλω διατάξει νὰ φρουρήσωσι τὴν θύραν· θέλετε κλεισθῇ ἐντὸς αὐτῆς μετὰ τῶν ἀνθρώπων σας, ἕως οὔ, περαιώσας τὴν ἀποστολήν μου, δυνηθῶ μόνος νὰ σὰς ὁδηγήσω ἐκτὸς τῶν Παρισίων.

Ὁ Μωζιρὼν ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς ἱππεῖς του, σταματήσαντας, ὅτε αὐτὸς μόνος προέβη εἰς συνάντησιν τοῦ Κουρσῶν, ὃν περ παρέστησεν, ὡς ἀποστελλόμενον ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως μὲ διαταγὰς. Ὁ τμηματάρχης, συνωδευμένος καὶ ἀπὸ περιπόλους, ἠνέωξε τὴν πύλην Βουσσῦ, ἣν καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς ἠνέωξεν ἐπίσης. Οἱ ἐνοπλοὶ παρήλασαν, γυμνὸν τὸ ἔξω φέροντες καὶ τὸ πιστόλιον ἀνοικτόν, πρὸ τοῦ Κουρσῶν, τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ ἱπποκόμου, βλέμματα δυσπιστίας καὶ ἀπειλῶν ἐπ' αὐτῶν ῥίπτοντες. Ὁ Μωζιρὼν, ἀφοῦ διένειμε τὰς θέσεις καὶ ἔδωκε τὰς διαταγὰς του εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν, τῶν ὑποίων τὴν ὁδηγίαν ἀνέβηκεν εἰς τὸν ἀντικαταστάτην του, ἐπλησίασε τὸν νέον Οὐγκενῶτον, ὃν οὐδὲ πρὸς στιγμὴν παρήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Φωνὴ θανάτου ἀντήχησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ προαστείου, ὅπου θορυβοῦντες διεσκορπίσθησαν οἱ ἱππεῖς τοῦ Μωζιρὼν καὶ οἱ λογχοφόροι τῆς μοναστηριακῆς φρουρᾶς. Ὁ Ὑδρὸς Κουρσῶν ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἄλλο δὲν ὤφειλε νὰ πράξῃ εἰμὴ νὰ πωλήσῃ τοῦλάχιστον ἀκριβῶς τὴν ζωὴν του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ περιμεῖνῃ τὴν προσβολήν, ὅπως κάμῃ χρῆσιν τῶν ὅπλων του.

— Σὰς ἠρώτησα ποῦ κατοικεῖτε; εἶπεν ὁ Μωζιρὼν, ὅστις οὐδεμίαν εἶχεν ἐχθρικὴν διάθεσιν κατ' ἐκείνων, οὗς προὔτιθετο νὰ ἀπολυτρώσῃ.

— Τὰ λύτρα, ὅσα σοὶ ὑπεσχέθη, ὑπέλαβεν ὁ Ὑδρὸς Κουρσῶν, περιλαμβάνουσιν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου καὶ τοῦ οἴκου μου ἀνεξαιρέτως.

— Καὶ τὸν Κ. Παρδαιλλᾶν, ὅστις ἔσεται σύζυγός μου; προσέθηκεν ἡ Ἄννα, τεταραγμένη ἀπὸ λυπηρὸν προαίσθημα, ὅπερ καθίστα τὴν φωνὴν αὐτῆς τρέμουσαν.

— Αἱ ὁ Παρδαιλλᾶν; ἐξηκολούθησεν ὁ Μωζιρὼν μὲ σημεῖον χαρᾶς ἀποτροπαίου. Διὰ τὸ καλὸν τοῦ πυχόμην νὰ ἦτο μεθ' ἡμῶν, ἀλλὰ εἶναι ἐν τῷ Λούβρῳ, παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ναβάρρας.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ ὁμιλήσω περὶ προσώπων ἄλλων εἰμὴ περὶ τῶν ἐν τῷ οἰκήματι Ζενουϊλλάκ· ὑπέλαβεν ὁ Ὑδρὸς. Ἀναλαμβάνετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς ὁδηγήσητε ἀσφαλεῖς ἐκτὸς τῶν Παρισίων;...

— Μάλιστα, καὶ ἀμέσως, πρὶν ἢ ἡ σφραγὶς ἐπεκταθῇ καὶ θερμανθῇ. Διατάξατε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σας νὰ ἱππεύσωσι καὶ ὁ ἴδιος θέλω σὰς ὁδηγήσῃ, χωρὶς οὐδὲ θρῖξ τῆς κεφαλῆς σας νὰ ἀπολεσθῇ.

— Ἐὰν ἦμην μόνος καὶ περὶ ἐμοῦ μόνου προσέκειτο οὐδέποτε ἤθελον συγκατατεθῇ νὰ ἐξαγοράσω

τὴν ζωὴν μου διὰ χρυσοῦ, ἤθελον δὲ προτιμήσει νὰ ἀποθάνω μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου, οὗς προδοτικῶς σφάζουσι!

— Καὶ λοιπὸν, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ Μωζιρὼν, λυπῆσαι διὰ τὰς πενήκοντα χιλιάδας τῶν φλιωρίων, ἅτινα πρὸ στιγμῆς διωμολόγεις ὡς χρέος ἐκ παιγνίου;

— Ἴδου ἡ οἰκία, ὅπου μένει ἡ μήτηρ μου· ἀπῆντησεν εὐγενῶς ὁ νεανίας. Σὰς προσκαλῶ νὰ εἰσελθῆτε, ὅπως ἀμέσως πληρώσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου!

— Αἱ! Κύριε Κουρσῶν; σὺ εἶσαι; ἐρώνησεν ὁ Ἰάκωβος Σαδεραι, φανείς ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος. Ἀνάβητε ταχέως, διότι ἔχομεν ἀνάγκην ἡμῶν ἐδῶ.

— Θέλω σὰς περιμεῖναι ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μωζιρὼν· μὴ βραδύνητε, σὰς παρακαλῶ, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ δυνηθῶ νὰ φυλάξω εἰσέτι τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ σώσω ὑμᾶς ὅλους!

Ἡ Ἄννα Κουρσῶν μόνη ἤκουσε φωνὴν θνήσκουσας, καλοῦσαν αὐτὴν ὀνομαστί. Δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν ἐκείνην, καὶ ἀμέσως, πρὶν ἢ ὁ ἀδελφός της τὸ ἐννοήσῃ, εὐρέθη εἰς τὴν γῆν, τοῦ ἵππου βιαίως πηδήσασα. Ὁ Ὑδρὸς ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἔμενεν ἡμιάνοικτος, καὶ μόλις τὴν κατέφθασεν, ὅτε αὐτὴ ὀλόδακρυς ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ μνηστοῦ αὐτῆς. Ὁ Παρδαιλλᾶν, εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ ἐκπνεύσῃ τὴν ἐσχάτην πνοήν, ἀνεῦρε, βλέπων αὐτὴν, ἱκανὴν δύναμιν, ὅπως σφίγγῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῇ εἶπῃ τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν.

— Ἄννα, ἀγαπητὴ Ἄννα, τῇ εἶπεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας· δὲν θέλω νὰ ἀποθάνω πρὶν ἢ σὲ νυμφευθῶ, διότι ἐπιθυμῶ νὰ φέρῃς τὸ πένθος πρὸς ἀνάμνησίν μου.

— Σὲ ἐξορκίζω μὴ λέγῃς, ὅτι ἀποθνήσκεις, ὑπέλαβεν αὐτὴ δακρύουσα· θὰ σὲ περιποιηθῶ, θὰ σὲ θεραπεύσω, καὶ ἐὰν ἀποθάνῃς θὰ σὲ ἀναζήτω...

— Ὅχι! ἀγαπητὴ καὶ προσφιλὴς μου Ἄννα! ἡ τέχνη δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὸ θαῦμα τοῦτο, νὰ μοῦ σώσῃ τὴν ζωὴν, τοιαύτας ἔχοντας πληγὰς, ἡ καὶ μιᾶς ὥρας ἐτι ζωὴν νὰ μοῦ δώσῃ· ἀλλ' ὁ ἀπομένων καιρὸς ἀρκεῖ πρὸς τέλει τοῦ γάμου ἡμῶν· παρεκάλεσα τὸν διδάσκαλον Λαβάρσχ νὰ μᾶς νυμφεύσῃ χριστιανικῶς, ὡς ἐὰν ἐμέλλομεν νὰ συζήτωμε ἐπὶ χρόνον μακρόν.

— Δὲν ἀντιλέγω, ἐὰν τοιαύτη ὑπάρχῃ ἡ ἐπιθυμία σου. Ἐξαιτούμαι ὅμως νὰ προσκληθῇ ἐμπρόσωπος ἱατρός τις, νὰ σὲ κατακλίνωσιν ἐπὶ στρωμνῆς, νὰ δέσωσι τὰς πληγὰς σου...

— Ὡ! μὴν ἀναβάλῃς, κόρη προσφιλὴς! Δὲν σοὶ εἶπον, ὅτι ἀποθνήσκω, ὅτι εἶμαι σχεδὸν τεθνεώς· μὴ παρεμβάλλῃς ἐπὶ πλεόν προσκόμματα, μὴ βραδύνῃς τὴν παρηγορίαν, ἣν ἀπὸ σοῦ ἐξαιτούμαι! Ἴδου τὸ μανδύλιον, ὅπερ ἐφύλαξα, ὡς ἐνέχυρον τῆς καρδίας σου, ἰδοὺ ὁ δακτύλιος, ὃν ἐκράτουν, ὡς ἐνέχυρον τῆς χειρὸς σου!

— Ἀς γίνῃ κατὰ τὴν βέλυσίν σου, ἀγαπητέ μου

ἄρχων, καὶ πέποιθα, ὅτι ὁ Θεός, ὁ καθιερώσων τὴν ἔνωσιν ἡμῶν, δὲν θέλει διαρρήξει αὐτὴν τόσο ταχέως διὰ τοῦ θανάτου!

— Κύριε Κουρσῶν! ἐκραξε κάτωθεν ὁ Μωζιρὼν. Πότε θέλετε τελειώσει τὰς προετοιμασίας σας! Σπεύσατε ταχέως, ἐάν δὲν προτιμάτε νὰ μὴν ἀναχωρήσετε ποτέ.

Οὐδεὶς τῶν παρισταμένων προσέσχε εἰς τὴν κατεπειγουσαν πρόσκλησιν τοῦ Μωζιρὼν, οὐδεὶς ἤκουσε τὰς φοβικώδεις κραυγὰς, αἵτινες ἐξήρχοντο τῶν γειτόνων οἰκιῶν, ὅπου ἤρχισαν σφάζοντες τοὺς Οὐγκενώτους καὶ ρίπτοντες αὐτοὺς ἀπὸ τῶν παραθύρων. Ὁ Διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς διὰ τοιαύτης ἡτυχίας καὶ ἐπιστημότητος ἤρχισε παρασκευάζων τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τέλος τῶν γάμου τοῦ Κ. Παρδαιλλᾶν, ὡς ἐάν ἡ τελετὴ ἐγένετο ἐν νυκτὶ ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν ψηφισμάτων τῆς εἰρηνοποιήσεως. Ἡ Δέσποινα Κουρσῶν καὶ ὁ υἱὸς τῆς γυνυκλιτοῦντες ἔμενον παρὰ τῷ θυλάκῳ, οὗτος τὸ καθημαγμένον πρόσωπον ἤρνεϊτο νὰ ἐκφράσῃ τὴν γλυκαῖαν καὶ λυπηρὰν συνάμα χαρὰν, ἣν ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ κατὰ τὴν τέλος τῶν ἀπαισιῶν αὐτοῦ ὕμνησιν. Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ, ὄρθιος εἰς γωνίαν τῆς αἵθουσας, διὰ τῆς διανοίας του συμμετέσχε τῶν προσευχῶν τοῦ λειτουργοῦ καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσηλοῦτο εἰς τὴν τύχην τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὠδήγησεν αὐτὸν ἡ τύχη· ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξύ δὲν ἔπαυε θαυμάζων τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τῆς Ἄννης, ἥτις, τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς ἔχουσα ἐστηριγμένον, ἐνῶ διὰ τοῦ ἄλλου ἐμέτρα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τοῦ συζύγου της, συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς ἀπηλπισμένον καὶ ἀκίνητον βλέμμα.

— Ἀρχὼν Γκονδρίνε, Βαρὼν Παρδαιλλᾶν, εἶπεν ὁ λειτουργὸς μετὰ τὸν ἀσταλὲς καὶ ἐπιτακτικόν, ὁμνύεις, ὅτι διατηρήσεις εἰλικρινῆ καὶ ἐντιμὸν προστασίαν εἰς τὴν δεσποίνην Ἄνναν Δε-Κουρσῶν, ἣν ἐνώπιον Θεοῦ λαμβάνεις ὡς γυναῖκα ἀγαθὴν καὶ ὡς σύζυγον νόμιμον;

— Ὁμνύω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! ἀπεκρίθη ὁ Παρδαιλλᾶν, ὅστις εἶρε τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνὴν διὰ νὰ προφέρῃ τὸν ὅρον αὐτόν.

— Καὶ σὺ, παρθένος Ἄννα Κουρσῶν, ὁμνύεις, ὅτι ἀγαπήσεις, ὑπηρετήσεις καὶ εὐχαριστήσεις ἐν παντὶ πράγματι τὸν ἄρχοντα Γκονδρίνον, Βαρὼν τοῦ Παρδαιλλᾶν, ὃν θέλεις ἔχει ἐνώπιον Θεοῦ εἰς ἀγαθὸν καὶ πιστὸν σύζυγον;

— Ναί, ὁμνύω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! ἀπεκρίθη ἡ νύμφη, νέους λυγμούς καὶ νέκ δάκρυα γύνουσα.

— Εἰς τὸν Θεόν! ἐρώνησεν ἀνυπόμονος ὁ Μωζιρὼν, θὰ τελειώσητε ταχέως; Καταβῆτε ταχέως, εἰ δὲ ἄλλως κατὰ διαβόλου νὰ ἐπάγητε ὅλοι σας!

— Σὺ εἶσαι, Μωζιρὼν; εἶπεν ὁ Σαβεραϊ, προβά; εἰς τὸν ἐξώστην, ἅμα ἀνεγνώρισε τὸν συμπότην καὶ πυμπαίκτηρα αὐτοῦ. Τί περιμένεις αὐτοῦ κάτω;

— Σὺ εἶσαι, Σαβεραϊ; ὑπέλαθεν ὁ Μωζιρὼν, ἐκπλαγεὶς εἰς τὴν συνάντησιν αὐτὴν, ἥτις τὸν ἔκαμεν κατ' ἀρχὰς νὰ νομίσῃ, ὅτι τὸν περιεπαίζαν. Τί κάμνεις αὐτοῦ ἐπάνω;

— Ἐγώ! διορθῶ τοὺς λογαριασμοὺς μετὰ τοῦ Κουρσῶν· ἅμα τελειώσω αὐτοὺς θέλωμεν ἔλθει νὰ σὰς συναντήσωμεν εἰς τὸ Πρεσβυτέρειον, συνωδευμένοι ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα Οὐγκενώτων ξίφη, διὰ νὰ ἐκδιώκωμεν τὴν ἐσπερινὴν ὑπόθεσιν μας.

— Εἶσαι εἰς τὰ σωστά σου ἢ μαίνεσαι; Νομίζω, ὅτι ἐλασμήθης ἕως τώρα. Ἐπὶ ἀγνοῆς, ὅτι τοὺς ἔστρωσαν ἐμπρὸς τοὺς Οὐγκενώτους καὶ ἅμα τῆς ἡμέρας ἀνατελλούσης οὐδὲ εἰς θέλει ὑπάρχει ζῶν ἐν Παρισίῳ. Συμβούλευσαν ἐπίσης καὶ τὸν φίλον σου Κουρσῶν νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του καὶ μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομά του· καὶ εἶδε τὸν Βαρὼν Παρδαιλλᾶν ἀκουμπῶντα ἐπὶ τοῦ ἀγκυῶνος καὶ προτείνοντα τὸ οὖς του εἰς τὰ γινόμενα ἔξω, ἐνῶ ἡ γυνὴ του καὶ ὁ γυναικάδελφός του προσεπάθουν νὰ τὸν κρατήσωσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅπου κατέκειτο· ἐκινεῖτο δὲ σπασμωδικῶς, ἐκτύπα τὸ μέτωπον μετὰ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ὡσεὶ ἀναλαβὼν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, τὸν ἀπειλοῦντα τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης του· ἐφάνη γαληνῶν, ἅμα εἶδε τὸν Σαβεραϊ, ἀλλὰ μετέπεσε πάλιν ἐξητλημένος, ἀσθμαίνων, ἄφωνος καὶ ἄνευ αἰσθήσεως· εἶτα δὲ ποιήσας αὐτῷ σημεῖον νὰ πλησιάσῃ.

— Κύριε Σαβεραϊ, τῷ εἶπεν ἀγωνιῶν, διὰ τοιούτου τρόπου προσηνέχθης εἰς ἐμὲ, ἀφοσιούμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ὥστε εἰμὶ ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου εἰς πρόσωπον, ὕπερ καὶ ἐμαυτοῦ ἀγαπῶ πλέον. Ὅταν ἀποθάνω σοὶ ἀφιερῶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν προστασίαν σου τὴν χήραν μου· προστάτευσον αὐτὴν ὡσεὶ ἰδίαν σου γυναῖκα, ὅπως ἤβελον ἐγὼ προστατεύσει αὐτὴν, καὶ ἔσω ὁ ἀδελφός μου!

— Κύριε Σαβεραϊ! ἐγένου ἡδὴ σύνοπλός μου, ὑπέλαθεν ὁ Ἰβὲς Κουρσῶν· γενοῦ ἡδὴ καὶ ἀδελφός μου μνηστός.

— Ἀδελφός ἐκ μνηστείας, σύνοπλος, ἀδελφός ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ! παραφόρως ἐρώνησεν ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ.

— Μήτηρ μου, ἡ προῖξ τῆς ἀδελφῆς μου Ἄννης δὲν εἶναι ἐξήκοντα χιλιάδες χρυσῶν δουκάτων;

— Ναί, καὶ αἵτινες εἰσὶ κατατεθειμέναι εἰς ἐξήκοντα κιβώτια ἐντὸς τῆς θέσεως αὐτῆς, εἶπεν ἡ Δέσποινα Κουρσῶν. Εἰς σὲ ἀνήκουσι, Κύριε Παρδαιλλᾶν.

— Τὰ δωρῶ καὶ τὰ ἀφήνω κληρονομίαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μοι χήραν, ὑπέλαθεν ὁ Παρδαιλλᾶν, διὰ νὰ κάμῃ οἰανδήποτε θέλῃ χρῆσιν αὐτῶν. . . .

— Ἐχω, ἀδελφὴ μου, χρεῖαν τῶν χρημάτων τούτων σήμερον, δέχοφεν εἰπὼν ὁ Ἰβὲς Δε-Κουρσῶν. Δανείζομαι λοιπὸν αὐτὰ καὶ θέλω σοὶ τὰ ἀποδώσει ἐκ τῆς κληρονομικῆς μερίδος μου· διότι ὀφείλω νὰ πληρώσω ἐκ παιγνίου χρέος ἐξιδωμῆκοντα χιλιάδων χρυσῶν δουκάτων, κερδισθέντων ὑπὸ τοῦ Κ. Σαβεραϊ. . . .

— Εἰς πὸν θεόν σου! Τί θέλεις νὰ πράξῃς; ἐφώνησεν ὁ Σαβεραΐ, ἀπώθων τὸ μικρὸν κιβώτιον, ὅπερ ὁ νεανίας τῷ παρουσίασε.

— Καὶ σὺ δύνασαι νὰ μοὶ τὰ προσφέρῃς; σὺ νοπλε, ὅπως πληρώσω τὰ λύτρα τῆς μητρός μου, τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ὅλων ἡμῶν· διότι ὁ Μωϋσεὺς περιμένει ἤδη κάτω εἰς τὴν ὕψαν διὰ νὰ παρλάβῃ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἅτινα τῷ ὑποσχέθη ἂντι τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

— Κύριε Κουρσῶν! ἐφώνησεν ἔτι ὁ Μωϋσεὺς ἂν βραδύνητε νὰ καταβῆτε περὶ οὐδενὸς πλέον ἀποκρίνομαι καὶ ἀποσύρω τὴν περὶ ἀσφαλὸς ὁδηγίας ὑμῶν ὑπόσχεσίν μου!

Ἡ Ἄννα ὠλόλυξεν προσκλινῆς οὖσα ἐπὶ τοῦ ἐκπνέοντος συζύγου της, μὴ βλέποντος μὲν πλέον ἀλλὰ διὰ λόγων παρηγορούντος αὐτήν. Ἐπὶ πᾶν ἄλλο κατέστη ἀναίσθητος· οὐδεμίαν ἢ Ἄννα εἶχε συνειδήσιν, οὐδεμίαν φροντίδα περὶ τοῦ ἐπικειμένου περικυκλοῦντος αὐτὴν κινδύνου, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν αἱ μανιώδεις κραυγαὶ δὲν ἔφθανον μέχρις ἀκοῆς αὐτῆς· διότι μόνην ἑαυτὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπίστευε μετὰ τοῦ προσφιλοῦς ἀντικειμένου, ὅπερ ἐνόμιζεν, ὅτι φιλονεικεῖ ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ὁ Παρδαιλλᾶν, εἰ καὶ ἀγωνιῶν, κατενόησε τινὰς τῶν πενήμιων κραυγῶν, αἵτινες ἐπλήρουν τὸ προάστιον, ἐνόησε, ὅτι, τῆς ἀμύνης ἀποδαινούτης ἀδυνάτου, ὥφειλον νὰ φύγῃ καὶ ἀνυπόμονος περιέμενε τὸν θάνατον, ὅπως μὴ ἡ ζωὴ του καταστῇ πρόσκομμα εἰς τὴν φυγὴν τῶν ἄλλων.

— Ἄννα! σὲ διατάσσω νὰ ἀκολουθήσῃς ἐκεῖνον, ὃν σοὶ ἐξέλεξα εἰς φύλακα, ὁδηγὸν καὶ ἀντιλήπτορα! εἶπεν ὁ Παρδαιλλᾶν δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς. Σαβεραΐ, λάβε εἰς ἀνάμνησιν τῶν γενναίων ὑπηρεσιῶν σου πρὸς με, τὸ μανδύλιόν μου καὶ τὸν δακτύλιόν αὐτόν, ὃν ἐλπίζω, ὅτι δὲν θέλει ἀπὸ σοῦ ἀφαιρέσει ἡ χήρα μου.

— Ἐλθέ, Κυρία μου! εἶπεν ὁ ἄρχων Κουρσῶν εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἥτις ἀπῆλθεν εἰς παρασκευὴν τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων τοῦ ταξειδίου· ἐλθέ, ἀδελφὴ μου, οὐδὲ στιγμὴν ἔχομεν πλέον ἀνάδολῃς! Ὁ Κ. Μωϋσεὺς εὐχαριστεῖται νὰ συνοδεύσῃ ἡ μᾶς αὐτοπροσώπως ἕως οὗ εὐρεθῶμεν εἰς ἄστυλιν καὶ ἀσφαλὴ θέσιν.

— Χαῖρε, σοὶ λέγω, Κυρία Παρδαιλλᾶν! ἐφώνησεν ὁ ὀνησκίων· χαῖρε ἀδελφέ μου! Χαῖρε, ἰῶδες! Χαίρετε πάντες σεῖς, ὅς παρδιδώ εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ Θεοῦ!

Καὶ τοὺς λόγους τούτους τελειόνων ἐξέσπασε βιαιῶς τὰ πανία τὰ δένοντα τὰς πληγὰς του καὶ προὐκάλεσεν αἱμορραγίαν, καταπνίξαν αὐτόν αὐθωρεῖ. Ἡ Ἄννα ἔμεινε λειποθυμημένη ἐντὸς κυμάτων αἵματος· ὁ Ἰάκωβος Σαβεραΐ ἐσῆκωσε καὶ ἔφερεν αὐτὴν ἀναίσθητον καὶ ἀκίνητον εἰς τὴν ἁμαξάν, ὅπου ὁ Ἰῶδες Κουρσῶν ἔτυρεν ἤδη τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ἡ συνοδία ἤρχισε ὁδεύουσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μωϋσεὺς, ὅστις ὅμως πολλὰ ὑπέστη, ὅπως ἀνενόχλητος διέλθῃ τὸ προάστιον. Ὁ Ἰῶδες Κουρσῶν μολοντοῦτο εἶχε διατάξει τοὺς ἀνθρώπους του καὶ αὐτὸν τὸν

διαμαρτυρούμενον ἱερέα νὰ λάβῃσι τὸ σύνθημα τῶν καττολίκων, δηλαδὴ τὸν λευκὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ πύλου καὶ τὸ λευκὸν μανδύλιον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἀλλ' οἱ φωνεῖς τὸσον ἐδιδῶν ἐπὶ σφαγὴν, ὥστε παντοῦ ἐξήτουν ὕματα καὶ οὐρανῶτους ἐθεώρουν πάντας ὅσους ἂν ἐξέλεπον μὴ κεκλιθήμενους αἵματι. Ὁ Σαβεραΐ εὐτυχῶς παρείχεν ἐπὶ τούτου ὅσας ἐδύναντο νὰ ἐπιθυμήσωσιν ἐγγιήσεις οἱ δημιοὶ του.

— Αὐτὸς, ἔλεγον δεικνύοντες τὸν Σαβεραΐ, ὡσαν παλαιήκαρη εἰργάσθη! Οὐκ ἐκινῶντος ἄς ἀποθάνω (1) ἂν δὲν ἔλαθε συγχωροχάρτιον διὰ ἑξ ἔτη!

Ὅτε ἡ ἁμαξὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Κλαυδίου (Σαιν-Κλοῦ), ἐκτὸς πάσης προσδοκῆς καὶ καταδιώξεως τῶν καττολίκων, καὶ ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἦτο πλήρης φυγάδων ἀπὸ τῆς σφαγῆς, ὁ Ἰῶδες Κουρσῶν προσεκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἀφαιρέσωσιν τὸν σταυρὸν καὶ τὸ μανδύλιον, ἅτινα ἐπροστάτευσαν μὲν αὐτοὺς μέχρι τοῦδε, ἐρεξῆς ὅμως ὑπῆρχον ὀλέθρια εἰς αὐτοὺς, ἐπειτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸν Μωϋσεὺς εὐχαρίστησεν αὐτόν διὰ τὴν προστασίαν του καὶ τῷ προσήνεγκε τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον πλείονα τῶν ὅσων συνεφώνησαν διὰ λύτρα.

— Τὸ ποσὸν εἶναι ὀλόκληρον καὶ ἔτι μεγαλύτερον, τῷ εἶπεν ὁ νεανίας· καιρὸν δὲν ἔχομεν διὰ νὰ τὸ μετρήσωμεν. Μολοντοῦτο, Κύριε, δὲν εἶναι ὁ λογαριασμὸς ἡμῶν ἐξωφλημένος· μοὶ ὁρεῖλεται, καὶ σεῖς καὶ οἱ φίλοι σας, χρεὸς ὅπλων καὶ ξίφους, οὐχὶ εἰς τὸ Πρεωκλέρι, ἐξοφλητέμενον, ἀλλὰ, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ παδίου μάχης, ὅπου οἱ Οὐκ ἐκινῶντοι βέλουσιν ἐξαγοράσει τὴν ἀπιστίαν τῶν δολοφόνων αὐτῶν.

Ὁ Μωϋσεὺς ἔλαβεν τὸ κιβώτιον, τὸ ἠνέωξε, ἵνα ἴδῃ τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ ἔθεσε πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐριπείου, καὶ ἀμέσως στραφεῖς ἤρχισε καλπάζων ταχὺ πρὸς τοὺς Παρισίους. Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος Σαβεραΐ τῷ ἐφώνησε νὰ σταθῇ, τὸν κατέφθινε πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῆς συνοδίας καὶ ριπτόμενος ἐπὶ τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου του:

— Εἶσαι αἰχμάλωτος μου, Μωϋσεὺς, ἐφώνησε, καὶ σοὶ ἐπιβάλλω ὀγδοήκοντα χιλιάδας χρυσῶν δουκάτων λύτρα!

— Ὁ ἀστεϊσμὸς εἶναι ὥρατος, Σαβεραΐ! ὑπέλαβεν ὁ Μωϋσεὺς, εἰς τὸν λαμὸν τοῦ ὁποῦν ὁ Ἰάκωβος ἠνεγκεν ἤδη τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του. Δὲν ἔχω ὁμῶς καιρὸν νὰ παίξω ἐδῶ... τὸ κυνήγιον δὲν ἐτελείωσεν εἰσέτι ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ. Ἐρχεσαι νὰ κερδίσῃς τὸν παρὰδεῖσαν ματ' ἐμοῦ;

— Δὲν ἀστείζομαι, Μωϋσεὺς, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοὺ βοηθήσῃς τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας δουκάτων, εὐνοούμενον, ὅτι θέλεις μοὶ χρεωστῇ εἰσέτι εἴκοσι χιλιάδας ἀκούσκει νὰ πιστεύσω τὸν λόγον σου, ἂν δὲν προτιμῇς δεδεμένος τὰς χεῖρας νὰ με συνοδεύσῃς εἰς τὴν Ροσσέλην (2).

(1) Σημ. ταυτόσημον τοῦ παρ' ἡμῶν: «Τὸ ὄραός ἔς πεθάνω».

(2) Σημ. Παρ' ἡμῶν: «ἂν δὲν ἔχῃς διάθεσιν νὰ κατοικήσῃς εἰς τὸν Μενδρεσέν».

— Σαβεραϊ ! δὲν παίζεις λοιπόν ; Τί ! ἀχρεῖε προ-
δότα, ἀξιοῖς νὰ μοῦ ληστεύσῃς τὴν περιουσίαν μου !.

— Σὺ ὁ ἀπολυτῶν διὰ χρημάτων τοὺς ἄλλους
οὕτως ὀφείλει νὰ ἀπολυτῶνῃς. Μὴ κατηγορεῖς με
ἐπὶ προδοσίᾳ, ἀφοῦ ἤδη εἰμὶ Οὐγκενῶτος καὶ ὑποχρε-
οῦμαι νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τῶν φονέων καὶ σφαγέων
τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μου Βαρώνου Παρδαιλλᾶν.

Τῶντι ὁ Ἰάκωβος Σαβεραϊ ἀπωμόσατο τὸν Κατ-
τολικισμόν, ἐνυμφεύθη τὴν χήραν Παρδαιλλᾶν καὶ

ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων ἀρχηγῶν τοῦ Καλῆ-
νικοῦ στρατοῦ, εἰ καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας αὐ-
τοῦ ἠύγνωμόνει εἰς τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολο-
μαίου, διότι εἰς αὐτὴν ὤφειλε τὴν περιουσίαν, τὴν
γυναῖκα καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐκτοτε δὲ οὐδὲ κύ-
βους, οὐδὲ χαρτίᾳ ἔπαιξε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Π. Α. Ἰακώβ)

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Β'. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΙΩΝ.

Ὁ αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ρωσιῶν Ἀλέξανδρος ὁ
β', ἐγεννήθη τὸ 1818 ἔτος ἐν Πετροῦπόλει, βασι-
λεύοντος τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Ὁ ἐπιστολῆς, τὴν ἁποίαν, ὡς λέγει ὁ ἱστοριογράφος
πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος, ὁ εὐκλεῶς καταλύσας ἐπ' Schnitzler, πρέπει νὰ κατατάξῃ ἡ ἱστορία μεταξὺ
ἐσχάτων τὸ ζῆν, διάγων τότε βίον μονήρη καὶ γα-
λῆνιον, ἀνήγγειλε τὴν γέννησιν ταύτην πρὸς τὸν ἀρ-
χιεπίσκοπον Μόσχας Αὐγουστίνον διὰ τῆς ἐπομένης
ἐπιστολῆς, τὴν ἁποίαν, ὡς λέγει ὁ ἱστοριογράφος
πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος, ὁ εὐκλεῶς καταλύσας ἐπ' Schnitzler, πρέπει νὰ κατατάξῃ ἡ ἱστορία μεταξὺ
ἐσχάτων τὸ ζῆν, διάγων τότε βίον μονήρη καὶ γα-
τῶν εὐγενεστέρων αὐτῆς ἐγγράφων.